

НОВИНИ З УКРАЇНИ

ПОСЛАННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНОГО СІМДЕСЯТНИКА

Відповіді на заклик пророка

Старійшина **Анатолій Решетников**, територіальний сімдесятник

Небесний Батько любить нас, Своїх дітей. Він і сьогодні говорить з нами, як це робив у давнину, через Своїх пророків. Наша доля, щастя в цьому житті і в житті майбутньому залежить від нашого бажання почути слова Бога і дослухатися до них.

У жовтні 2012 р. під час генеральної конференції Церкви через Президента Томаса С. Монсона Господь знову нагадав нам, що місіонерське служіння—це обов'язок усіх членів Церкви. Цей заклик звернений до тих, хто вважає себе учнями Ісуса Христа. На конференції пророк оголосив, що “всі гідні і здатні до служіння чоловіки, які мають середню освіту або її еквівалент, незалежно від того, де вони живуть, можуть бути рекомендовані для місіонерського служіння, починаючи з 18, а не з 19 років”. Вік, з якого молоді жінки можуть починати своє місіонерське служіння також змінено: з 21 на 19 років. Через деякий час після конференції у відповідь на запити засобів масової інформації Церква опублікувала таку заяву: “Як і очікували церковні провідники, після зробленої об'яви значно збільшилась кількість осіб, які почали оформлювати місіонерські документи. Зазвичай щотижня подається 700 нових заяв. За останні два тижні цей показник зріс до 4000 на тиждень. Трохи більше половини заяв надійшло від жінок. І це лише початкові статистичні дані, тому важко сказати, якими будуть показники в наступні місяці. Тим не менш, ми вдячні за прагнення наших членів Церкви йти на жертви заради того, щоб служити людям по всьому світу”.

Брати і сестри, як ми можемо відгукнутися на заклик пророка? У січневому номері *Ліягони* ми з радістю прочитали про те, що вся сім'я Долгових із Тольятті, батьки і двоє синів, вирішили

**Старійшина
Анатолій
Решетников,
територіальний
сімдесятник.**

служити на місії повного дня. Вони відгукнулися на заклик пророка йти у світ і ділитися євангелією Ісуса Христа. Який чудовий приклад

для всіх нас! Наведу ще один приклад. 1 липня 2012 р. розпочали своє місіонерське служіння брат Микола і сестра Лариса Чепурови із Саратова. Вони служать у Російській Самарській місії в Оренбурзі. Коли вони тільки-но приїхали в це місто, їхню філію відвідували менш ніж 20 осіб. Старійшина і сестра Чепурови мають сильне свідчення, що Господь хотів, аби вони служили в Оренбурзі. Вони вирішили помолитися й запитати, з чого їм розпочати свою місію. Ось відповідь, яку вони отримали: “Якщо ти любиш Мене, ти будеш служити Мені і дотримуватися всіх Моїх заповідей” (УЗ 42:29). За перший місяць

місії вони відвідали всі сім'ї, які погодилися зустрітися з ними. Багатьом братам і сестрам вони допомогли повернутися у філію. Вони підтримували їх і служили їм. Звичайно, їм допомагали місіонери з філії, президент філії, брати і сестри. Спільними зусиллями вони добилися того, що через три місяці на збори стали приходити більше 40 братів і сестер! І сьогодні Оренбурзька філія продовжує зростати й зміцнюватися.

Але місіонерське служіння доступне не тільки тим, хто служить на місії. “Ось, Я послав вас свідчити і попереджати людей, і належить *кожній* (курсивом виділено мною, А. Р.) людині, яку було попереджено, попередити свого ближнього” (УЗ 88:81). Що ж може зробити кожний з нас, хто лише тільки думає поїхати на місію, але поки не має такої можливості? Для цього нам потрібно:

- своїм прикладом і своїм свідченням ділитися євангелією Ісуса Христа і допомагати не членам Церкви підготуватися до зустрічі з місіонерами повного дня;
- допомагати місіонерам навчати зацікавлених;

Старійшина і сестра Чепурови в Оренбурзькій філії.

- надавати підтримку тим, хто недавно приєднався до Церкви. Як навчав Президент Гордон Б. Хінклі, кожному новонаверненому потрібно три речі: мати друга, отримати покликання і насичуватися “словом Бога” (за матеріалами супутникової телетрансляції, 21 лютого 1999 р., Скинія в Солт-Лейк-Сіті);
- допомагати менш активним членам Церкви повернутися до церковного життя. Спаситель сказав: “Бо таким ви продовжуватимете проповідувати; бо ви не знаєте, може вони повернуться, і покаються, і прийдуть до Мене з щирими намірами в серці, і я зцілю їх; а ви будете знаряддям принесення їм спасіння” (3 Нефій 18:32);
- готувати себе та своїх дітей до служіння на місії повного дня;
- брати участь у сімейно-історичній роботі, шукати своїх предків і виконувати для них храмові обряди.

Існує багато можливостей для місіонерської роботи, для пошуку людей, яких би могли навчати місіонери. Головне—наше бажання

“трудитися в Його винограднику для спасіння душ людських” (УЗ 138:56).

Господь прискорює Свою роботу в ці останні дні, надаючи всім нам можливість виконувати Своє повеління: “Отже, якщо ви маєте бажання служити Богові, вас покликано до роботи; Бо знайте, ниви вже білі для жнив; і ось, той, хто встромляє серпа з усієї сили, той складає про запас, так що він не гине, але приносить спасіння своїй душі” (УЗ 4:3–4). Господь говорив про це раніше, говорить і тепер. Прийшов час повірити Спасителю й почати старанно трудитися. “І якщо буде так, що вам доведеться трудитися всі ваші дні, сповіщаючи покаяння цьому народові, і ви приведете тільки одну душу до Мене, якою великою буде ваша радість з нею в царстві Мого Батька! І ось, якщо ваша радість буде великою з однією душею, яку ви привели до Мене в царство Мого Батька, якою великою буде ваша радість, якщо ви приведете багато душ до Мене!” (УЗ 18:15–16).

Мені дуже сподобалась настанова президента Дітера Ф. Ухтдорфа, яку він дав нам під час генеральної конференції Церкви у жовтні 2012 року: “Коли мова йде про життя за євангелією, нам не слід бути схожим на хлопчика, який занурює палець ноги у воду і заявляє, що плавав. Ми, сини й дочки Небесного Батька, здатні набагато більше. Тут недостатньо хороших намірів. Ми повинні діяти. І, що ще важливіше, ми повинні *ставати* такими, якими нас хоче бачити Небесний Батько” (курсивом виділено мною, А. Р.).

Коли ми були охрищені, то пообіцяли Богу: “Нести тягарі один одного, так щоб вони були легшими; так, і бажа[ти] сумувати з тими, хто сумує; так, і співчувати тим, хто потребує співчуття, і бути свідками Бога в усі часи і в усьому” (Мосія 18:8–9). Наш Небесний Батько і Ісус Христос дуже люблять нас. Вони хочуть спасти усіх нас: “Так волі нема Отця вашого, що на небі, щоб загинув один із цих малих” (Матвій 18:14). Я свідчу, що це робота Бога, це Його Церква. Кожний з нас може взяти на себе зобов’язання допомагати нашому Небесному Батьку в цій чудовій роботі. ■

Допомога Церкви постраждалим від повені у Кримську

Старійшина і сестра Сторм

Місто Кримськ дуже постраждало від повені, яка сталася в ніч з 6 на 7 липня 2012 р.

У ліквідації наслідків цього стихійного лиха взяли участь понад 30 тисяч чоловік. З усіх куточків країни надходила гуманітарна допомога, небайдужі люди перераховували гроші, тисячі волонтерів допомагали жителям налагоджувати побут.

Серед перших, хто прийшов на допомогу, були члени Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Президент Російської місії в Ростові-на-Дону, Вільям Г. Прауз, президент філії в Новоросійську, Дамір Кривенко і два місіонери змогли у найкоротший термін організувати надання допомоги 250-м постраждалим. Дмитро Микулін, директор гуманітарних проектів у Східноєвропейській території, і старійшина Кеннет Сторм, керівник гуманітарних проектів Церкви у Росії, приїхали до Кримську, щоб придбати і розподілити серед нужденних газові плити, переносні пральні машини, холодильники, постільну білизну, предмети гігієни та дитячі іграшки. Деякі місцеві мешканці настоєжено поставилися до людей із табличками на грудях, але, як розповіла літня жінка, дізнавшись від рятувальників, що ці

люди приїхали з метою надати їм допомогу, вона із вдячністю її прийняла.

Коли речі передавали постраждалим, вони розповідали про трагічні події тієї ночі. Одна жінка прокинулася, коли вода вже накрила її ліжко. Син прибіг на допомогу, але вони не встигли залізти на горище. Тоді, поставивши ліжка вертикально і ставши на них, вони зробили у стелі отвори і дихали через них. Вода дійшла аж до підборіддя, але вище не піднялася. Так вони простояли усю ніч в очікуванні на те, що вода спаде. Сімейна пара, Ігор і Людмила, змогли вибратися із домівки, наповненої водою. Людмила, яка не вміла плавати, вперше в житті попливла і змогла дістатися до даху будинку, а Ігор заліз на дерево. Там вони провели усю ніч, із жахом прислухаючись, як один за одним стихали крики про допомогу у сусідніх будинках. В сім'ї Асманових вижили всі, але потім тяжко захворіли через брудну воду і продукти. У батька і сина піднялася висока температура. Коли матір прийшла отримувати гуманітарну допомогу, місіонери запропонували донести всі речі додому і дати хворим благословення на зцілення. Запрошення було із вдячністю прийняте.

ФОТО СТАРІЙШИНИ СТОРМА.

По слідам трагедії в Кримську.

ФОТО СТАРІЙШИНИ СТОРМА.

По слідам трагедії в Кримську.

Зустрічаючи місіонерів, жителі Кримська запитували: “Хто ви? Що ви тут робите?” Пояснення було простим: “Ми місіонери Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Ми тут заради того, щоб допомогти постраждалим”. Отримуючи гуманітарну допомогу із вдячністю, жителі промовляли: “Чекаємо на вас знову!” ■

Праця заради створення Сіону

Яна Франчекайте, Українська Донецька місія, Об'єднана філія

Мені подобається, що церковна програма служіння суспільству містить у своїй назві слова “руки допомоги”, адже вони відображають бажання членів Церкви бути тими руками, які допомагають людям там, де це необхідно. У всьому світі члени Церкви працюють, щоб зробити наш світ кращим, добрішим, досконалішим, тому на початку жовтня по всій Україні було організовано служіння, під час якого були зібрані тони сміття, листя, скошеної старої трави, було прибрано велику кількість різноманітних приміщень.

6 жовтня 2012 р. у різних містах Української Донецької місії члени Церкви працювали, щоб робити те, що заповідав Своїм учням Ісус Христос—служити ближньому, і результати цієї праці порадували і надихнули багатьох.

12 чоловік із Сумської філії прибирали сміття уздовж річки Псьол, на території близько 200 метрів. “Річка тече крізь усе місто,—розповіла Тетяна Бондаренко,—і місцева адміністрація попросила нас узяти ділянку недалеко від залізничного вокзалу. Ми працювали 2 години і збрали 20 великих мішків сміття. Було приємно спільно працювати, відчувати єдність і робити цю добру справу заради наших ближніх”.

Центральна філія Донецька прибирала територію в районі Калинової балки. Це прохідне місце і там завжди багато сміття. Вже кілька разів виконком Калінінського району доручав

Тепер можна і відпочити! Служіння в м. Суми.

членам Церкви прибирати цю територію. У той день близько 40 чоловік, серед яких було багато молоді, зібралися, щоб навести там лад. Разом з членами цієї філії працював президент Української Донецької місії Володимир Камперо. Антон Ільїн, який вперше брав участь у служінні після повернення з місії повного дня, розповів: “Ми прибирали біля невеликого яру, де тече струмок. Там зібралось багато сміття. Президент Камперо першим пішов саме туди і працював, не відволікаючись на розмови чи перерви. Це був надихаючий приклад. Усього ми збрали 75 великих мішків із сміттям і листям”.

У Макіївці місцем служіння був центр міста, що поряд з ділянкою, на якій буде побудований перший в Макіївці будинок зборів. “Збираючи сміття, вириваючи бур'ян, ми уявляли, як зміниться це місце, коли тут буде завершено будівництво,—розповідає про служіння Тетяна Візиренко. Люди, які проходили повз нас, зупинялися і запитували, із якої ми організації. Звичайно ж, у той момент ми мріяли запросити їх на богослужіння Богу у наш новий і красивий будинок зборів. Але ми поки що просто прибрали вулиці рідного міста, зібравши величезну кількість мішків сміття і заповнивши ними невелику вантажівку”.

Майже усюди, де проходило служіння, жителями з написом “Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів” викликали цікавість. Брати і сестри з Об'єднаної філії, прибираючи територію біля будинку зборів, розміщеного біля житлових будинків, не один раз чули з машин, які проїжджали повз них, побажання: “Нехай Бог допомагає!” Деякі жителі, які проходили мимо, зупинялися, щоб поспілкуватися. Президент Об'єднаної філії, Олександр Мороз, зміг розповісти про віру одному із перехожих і запросити його у Церкву на збори. Він також пояснив йому, що це добровільне служіння на благо суспільства допомагає нам, членам Церкви, ставати схожими на нашого Спасителя Ісуса Христа, в Якого ми віримо.

Служіння ближньому приносить свої духовні і матеріальні плоди, це праця любові, праця, яка створює Сіон. ■

ФОТО СЕСТРИ БРАТІЇ

ФОТО МАРИЇ ПІЛІНОЇ

Індексування—це захоплює!

Марафон з індексування

**Наталія Ільїна, Українська Донецька місія,
Центральна філія м. Донецька**

20 жовтня 2012 року у Донецькому окрузі пройшов захід для молоді віком від 12 до 18 років, присвячений індексуванню архівних документів. Зібравшись разом у Калінінському домі зборів, молоді чоловіки і жінки перед початком марафону отримали духовні настанови від другого радника президента округу брата Юрія Орлова. Кожному учаснику поставили мету: проіндексувати 600 імен до кінця року. Окрім особистих цілей, були визначені і спільні, які допоможуть молодим братам і сестрам мати єдність у цьому

служінні. Їх об'єднали в групи по приходах і визначили додаткову мету: проіндексувати до кінця року стільки імен, щоб на кожного члена групи випадало не менше 600. Кожний учасник узяв на себе зобов'язання щоденно індексувати якомога більше, щоб у випадку, якщо хтось буде відставати, можна було б досягти спільної мети. По закінченні марафону молоді чоловіки і жінки будуть благословенні поїздкою у Київський храм.

Готуючись до цього заходу, провідники Товариства молодих чоловіків і Товариства

Старші завжди готові допомогти

молодих жінок намагалися забезпечити кожного учасника заходу робочим місцем за комп'ютером. І хоча були складнощі, за 2,5 години 16 чоловік проіндексували понад 900 імен.

По закінченні заходу дівчата і юнаки поділилися своїми враженнями від отриманого досвіду і принесли свої свідчення про важливість роботи з індексуванням. Відчувалося, що дух Іллі торкнувся усіх. Багато молодих людей відмітили, що за здатністю захоплювати індексування нічим не поступається комп'ютерним іграм, а за своєю суттю і значущістю воно може допомогти молоді здобути в житті справжні цінності. ■

Моя надійна опора

Світлана Кирюшина, Київський Український кіл,
Харківський приход

Минуло більше 20 років з того часу, як на вулицях Києва з'явилися перші місіонери Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Ці молоді люди відрізнялися своїм зовнішнім виглядом від нашої молоді тих років: акуратні зачіски, білі сорочки, краватки, строгі костюми, а в руках—Святі Писання, Книга Мормона. Від них випромінювалася якась особлива сила, спокій, впевненість, чого не вистачало багатьом, так само, як і мені. Місіонери, як магніти притягували увагу багатьох перехожих. Зустріч з ними змінила моє життя, повне випробувань, відкрила очі на багато духовних і мирських речей, дозволила мені почати свій власний шлях до здобуття істини у всій її повноті.

Після кількох бесід з місіонерами, де ми говорили про Небесного Батька, Його план Спасіння і про Ісуса Христа, відбулося моє хрищення. Це була особлива подія в моєму житті. Тепер я щаслива, оскільки я знаю—я зробила правильний вибір, коли прийняла рішення христитися в Церкві, яку, як я вірю, створив на землі сам Спаситель і Викупитель людства, в Церкві, яку відновив по волі Небесного Батька наш пророк, Джозеф Сміт, в Церкві, яка, переніши так багато випробувань, височіє як скала над вируючим морем історичних подій.

Місіонери подарували мені Книгу Мормона, з якою я не розлучаюся. З неї почалося моє вивчення Священних Писань. Це велике сховище духовних знань і мудрості Небес. Я вдячна Небесному Батькові за те, що в нас є такий точний путівник земним життям. Вивчаючи Священні Писання, я духовно зміцнююся і здобуваю силу і спокій, щоб долати повсякденні труднощі.

Відвідуючи причасні збори і конференції Церкви, я відчуваю, що належу до величезної сім'ї Небесного Батька. Я відчуваю духовну єдність з братами і сестрами, зміцнююся в моєму свідченні про рятівну місію Ісуса Христа, Який добровільно прийшов на землю і взяв на себе

ФОТО З СІМЕЙНОГО АРХІВУ АВТОРА

Світлана Кирюшина с дипломом за перемогу в конкурсі в номінації "Талановита Дарниця", 2010 р., м. Київ

гріхи усього людства. Ці почуття і знання допомагають мені переносити різні життєві труднощі і випробування. Пророк Алма з Книги Мормона навчає нас: "Наскільки ти будеш покладати довіру свою на Бога, настільки тебе буде визволено від твоїх випробувань, і твоїх бід, і твоїх скорбот, і тебе буде піднесено в останній день" (Алма 38:5). Я давно переконалася в істинності цих слів, оскільки за роки перебування в Церкві я духовно виросла і отримала особисте свідчення про те, що Бог є, і Він—наш Небесний Батько, Який знає кожного з нас.

Для усіх вірних членів Церкви найсвятіше місце на землі це храм, Дім нашого Господа. Відвідуючи його, ми знаходимо спокій і мир в душі, як це обіцяв Спаситель: "Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ" (Іван 14:27).

Я знаю, що Ісус Христос—наш Спаситель і Його євангелія служить мені опорою і надійним щитом від знегоди, а Святий Дух щоденно нагадує мені про те, що я не самотня у цьому складному світі. Зі мною благословення Небес, зі мною Господь, Який любить мене. ■

Якщо ми у Нього віримо

Оля Мельничук, Харківський приход, Київський Український кіл

“Якщо вона і виживе, то невідомо, на якому рівні буде її свідомість і розуміння того, що відбувається”, —такими словами лікар в реанімаційному відділенні лікарні швидкої допомоги “утішав” моїх батьків.

8 липня 2011 року я їхала додому на велосипеді, коли водій припаркованої на тротуарі машини відкрив прямо переді мною двері на проїжджу частину. По суміжній полосі їхала фура, під колеса якої я потрапила, в результаті чого отримала черепно-мозкову травму і потрійний перелом лівої голени з відшаруванням м'яких тканин від кості.

Коли на 8-й день зрештою отямилася, лікарі сказали мені: “Вам прийдеться починати все з самого початку, оскільки ви не зможете говорити”. Усе це сталося за місяць до того, як мені мало виповнитися 23 роки. На той момент я успішно закінчила університет, працювала за спеціальністю, мала у Церкві 2 покликання і мріяла про власну сім'ю. Звичайно мене цікавило запитання, чому це сталося саме зі мною. Мільйони людей на Землі навчаються, працюють, створюють власні сім'ї і якимось чином щасливо доживають до старості. Невже я не могла так само спокійно прожити своє життя? Чому Небесний Батько не попередив мене і не захистив?

У лікарні, на стіні над моїм ліжком, був причеплений

малюнок, який принесла одна із сестер. На ньому зображена дівчинка, яку пригортав до Себе Ісус, рукою, на якій були сліди від цвяхів. Я часто дивилася на нього і одного разу зрозуміла, що Бог знав, що люди так вчинять з Його улюбленим Сином. І хоча Він міг врятувати Його лише одним Своїм словом, але не зробив цього, бо у Нього був інший план—план Спасіння.

Коли я вдома шукала відповідь на своє запитання, то знайшла наступні слова Спенсера В. Кімбола, одного з Президентів Церкви: “Чи міг Господь відвести ці трагедії? Відповідь: так. Господь Всемогутній має всю владу контролювати наше життя, рятувати від болю, попереджати усі аварії, годувати, захищати нас, звільнити нас від праці, зусиль, хвороб, навіть смерті, якщо забажає. Але Він не буде цього робити. Ми маємо це зрозуміти, оскільки ми можемо усвідомити, наскільки було б нерозумно відсторонювати наших дітей від будь-яких зусиль, розчарувань, спокус, суму і страждань”.

Коли Небесний Батько дає нам випробування, Він готує для нас засоби для їх подолання. Коли я без свідомості лежала на дорозі, а правоохоронні органи уже констатували смерть, неподалік проїжджав чоловік. Він запізнився на зустріч і вже

повернув на іншу дорогу, але потім вирішив подивитися, що ж там сталося. Саме він надав мені першу медичну допомогу, повернув мені дихання і серцебиття ще до прибуття швидкої.

Наступного дня у відділенні реанімації брат Гонтаренко дав мені благословення священства. Тепер я можу з упевненістю свідчити, що маю можливість продовжувати радіти життю завдяки зцілюючій силі священства і завдяки молитвам і посту людей, більшість з яких, навіть не знали мене особисто. Справа в тому, що серед членів і не членів Церкви були створені групи підтримки, навіть за межами України. Я так вдячна усім, хто допомагав мені своїми молитвами! Самих моїх сил було б мало, щоб вистояти. Я ніколи не виділялася якимось міцним

Ольга
Мельничук

ФОТО З СІМЕЙНОГО АРХІВУ

здоров'ям і навіть вважала себе в деякому відношенні слабшою за інших. Тому слова з Учень і Завітів 122:7–9, які я вже не раз до цього читала, стали для мене справжнім відкриттям: "... якщо великі хвилі, що здіймаються, вчинять змову проти тебе; якщо шалені вітри стануть твоїми ворогами; якщо небеса збиратимуть чорноту, і всі елементи з'єднаються, аби заступити шлях; і над усе, якщо самі щелепи пекла широко відкриють свою пащу на тебе, знай, сину Мій, що все це додасть тобі досвіду і буде тобі на благо. Син Люддини спустився нижче всього цього. Хіба ти вищий за Нього? Отже тримайся свого шляху ..., бо межі їм установлені, які вони перетнути не можуть. Твої дні відомі, і твої літа не буде скорочено; отже, не бійся

того, що може зробити людина, бо Бог буде з тобою на віки вічні".

Коли мене готували до третьої операції, анестезіолог запитала мене, чи можу я сісти, щоб зробити мені ін'єкцію в спину, на що хірург, який вів мене з самого початку, сказав: "Олечка може все". Ці слова я записала в щоденник, коли приїхала додому, тому що у той час я майже нічого не могла зробити без сторонньої допомоги. Але вже через 1 рік і 3 місяці з моменту ДТП я піднялася на гори Хом'як (1542 м) і Говерла (2061 м), хоча ще місяців 7 тому не могла навіть йти по сходах, якщо мене за руку не тримала мама. Піднявшись на вершину, я ледь не заплакала, усвідомивши, що могло трапитися рік тому. У мене залишилися шрами, але лікарям

вдалося зберегти мені ногу, а головне—у мене є життя, незважаючи на слова дільничного лікаря: "За діагнозом мав бути труп".

Старійшина Роберт Хейлз якось сказав: "Той, Хто слідкує за нами, не дрімає і не спить". Ангели тут і за завесою знаходяться "навколо [нас], щоб підтримувати [нас]". Тепер це моє власне особливе свідчення про істинність обіцяння нашого Спасителя. І я можу повторити слідом за ним: "Ті, хто надію складає на Господа, силу відновлять, крила підіймуть, немов ті орли, будуть бігати—і не потомляться, будуть ходити—і не помучаться!" (Ісаїя 40:31). Кожний з нас може відчувати силу і підтримку Небесного Батька, якщо ми віримо в Нього і довіряємо Йому наше життя. ■

МІСІОНЕРИ, ПОКЛИКАНІ З УКРАЇНИ ЧИ ПОКЛИКАНІ СЛУЖИТИ В УКРАЇНІ

Долгов Дмитро Євгенович, з Російської Самарської місії до Української Донецької місії

Долгов Станіслав Євгенович, з Російської Самарської місії до Української Дніпропетровської місії

Овсянникова Людмила Миколаївна, з Російського Московського колу до Київського Українського храму

Овсянников Микола Олексійович, з Російського Московського колу до Київського Українського храму

Маюренкова Ганна Ігорівна, з Української Дніпропетровської місії до Англійської Манчестерської місії